

[Glistrup]

res bemærkninger holder os inden for den samme friske og rigtige sprogdragt, som hr. Erik Holst brugte fra denne talerstol, og som jeg har citeret fra den 12. januar. Hvorfor må vi andre ikke også tale, som hr. Erik Holst taler?

Hr. Erik Holsts fjerde argument var at sige: ja men lad da Parlamentet selv afgøre det. Nej, hr. Erik Holst. Det kan ikke nytte noget, at vi siger: lad nu bare sagførere afgøre, hvad der skal gives af statstilskud til sagførere, og lad nu bare folk, som er skibsredere, afgøre, hvad der skal gives af statstilskud til skibsredere, og folk, der er i Europa-Parlamentet, afgøre, hvad der skal gives af skatteyderhjælp til Europa-Parlamentet. Sådan kan vi ikke føre politik. Det er usundt. Det er os, der er direkte folkevalgt, der skal afgøre det.

Afgørelsen ligger alene i Ministerrådet, den ligger ikke i Parlamentet. Det er Ministerrådet, der med sin aftale fra den 8. april 1965 har fastlagt, at Europa-Parlamentet skal have disse arbejdsforhold, og det er Ministerrådet, der alene kan ændre det. Ministerrådet vil for den danske repræsentants vedkommende sige den minister, som holdes i ørerne af dette folketing, og derfor er det i dette folketing, afgørelsen skal træffes.

Endelig gik hr. Erik Holsts femte og sidste argument ud på, at tidspunktet ikke er det rette. Jeg glæder mig til den dag, jeg hører en socialdemokrat komme herop på talerstolen og sige, at fremskridtspartiet fremsætter sit forslag på det rette tidspunkt. Det er noget, jeg har længtes efter i 5 år. Enten er det for tidligt, eller også er det for sent, vi er ude. Aldrig er det lykkedes os – til trods for at vi har gjort så mange forsøg, som vi har gjort, vel efterhånden 10.000 forsøg i de 5 år – at være på det rigtige tidspunkt.

Men det er det rigtige tidspunkt, for i øjeblikket skal man foretage de bygningsmæssige forberedelser, som er nødvendige for, at Parlamentet i løbet af endnu 10 måneder kan rykke ind med sin stab af mange flere medlemmer med mange flere kontorer, sekretariater osv. Derfor er det nu. Selv om man nok bygger forholdsvis hurtigt ude i Europa, så er der ikke noget at sige til, at vi gerne vil give dem et halvt års tid til at gennemføre deres byggeplaner. Derfor skal vedtagelsen være nu. Det er rette tidspunkt nu, hr. Erik Holst, at træffe afgørelse om det.

Vi skal jo også tage i betragtning, at der er noget, som peger i retning af, at man i løbet af føje tid udvider fællesmarkedet med ca. 25 pct. Dermed skal der bygges i det helt store omfang, for det er ikke blot det store Parlament, der vælges den 7. juni næste år, vi skal bygge for, det er også dem, der kommer fra de tre ansøgerlande, der skal tages højde for.

Med andre ord, der var ikke ét eneste af hr. Erik Holsts argumenter, der var hold i. Det er simpelt hen det, der må være konsekvensen af en gennemgang af hr. Erik Holsts tale.

Bedre var det da ikke, da udenrigsministeren forsøgte sig som jurist. Han fortalte: ja men her kan vi ikke rigtig gøre noget, for Danmark er bundet af aftalen, som den var, da vi tiltrådte, da vi meldte os ind den 1. januar 1973. Da vi meldte os ind den 1. januar 1973, lå der noget, som selv betegner sig som »en foreløbig aftale«, og i denne foreløbige aftale står der udtrykkelig, at den skal tages op til overvejelse én gang om året. Altså – for nu at gentage Jørn Hjørtung – i 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979 skulle det, efter den aftale, der var gældende, da Danmark trådte ind, tages op til afgørelse. Derfor er det ikke noget at lade sig skræmme af, når man siger: ja men det danske folk afgjorde noget den 2. oktober 1972, og derfor kan vi ikke nu gå ind for det.

Så henviste udenrigsministeren til, at det er noget, som Danmark ikke alene kan afgøre. Der var udenrigsministerens juridiske ekspertise helt i orden. Det er gældende EF-ret, at Danmark ikke alene kan træffe afgørelse i denne sag. Men var det så for meget at forlange, at de 4 1/2 linje, som forslaget består af, blev læst i deres fulde udstrækning af udenrigsministeren, sådan at han kunne se, at det heller ikke er det, fremskridtspartiet foreslår? At foreslå, at vi skal flytte EF-Parlamentet til Bruxelles, havde været juridisk uholdbart. Vi foreslår, at regeringen skal arbejde for – det er absolut det eneste, vi beder om – at EF-Parlamentet får ét og kun ét mødested, og at dette bliver Bruxelles. Det er det eneste, vi beder om.

Men så kommer man altså i denne regerings klogskab og siger: vi kan ikke stemme for, at vi sådan skal arbejde for det. Nu vil jeg ikke begynde at inddrage den almindelige samfundsmæssige debat om at være arbejdssky og stå til rådighed for arbejdsmarkedet o.